

Bruksela, 19 listopada 2025 r.
(OR. en)

15639/25

Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2025/0366 (NLE)

ANTIDISCRIM 109
COCON 68
COHOM 168
COPEN 353
DROIPEN 140
EDUC 456
FREMP 341
JAI 1720
MIGR 433
SOC 783
STATIS 89

PISMO PRZEWODNIE

Od: Sekretarz generalna Komisji Europejskiej (podpisała dyrektor Martine DEPREZ)

Do: Thérèse BLANCHET, sekretarz generalna Rady Unii Europejskiej

Dotyczy: Wniosek
DECYZJA RADY
w sprawie stanowiska, które ma zostać zajęte w imieniu Unii Europejskiej w ramach Komitetu Stron Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej, na jego 19. posiedzeniu, odnośnie do zaleceń i wniosków skierowanych do niektórych Stron oraz dotyczących wykonywania przez nie tej konwencji w odniesieniu do kwestii związanych ze współpracą wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, azylem i zasadą non-refoulement

Delegacje otrzymują w załączeniu dokument COM(2025) 712 final.

Zał.: COM(2025) 712 final

Bruksela, dnia 19.11.2025 r.
COM(2025) 712 final

2025/0366 (NLE)

Wniosek

DECYZJA RADY

w sprawie stanowiska, które ma zostać zajęte w imieniu Unii Europejskiej w ramach Komitetu Stron Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej, na jego 19. posiedzeniu, odnośnie do zaleceń i wniosków skierowanych do niektórych Stron oraz dotyczących wykonywania przez nie tej konwencji w odniesieniu do kwestii związanych ze współpracą wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, azylem i zasadą non-refoulement

UZASADNIENIE

1. PRZEDMIOT WNIOSKU

Niniejszy wniosek dotyczy decyzji w sprawie stanowiska, które ma być zajęte w imieniu Unii na 19. posiedzeniu Komitetu Stron Konwencji Rady Europy („Komitet”) o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej („konwencja stambulska” lub „konwencja”) w dniu 11 grudnia 2025 r., w związku z planowanym przyjęciem ośmiu projektów zaleceń i jednego projektu wniosku, skierowanych do dziewięciu państw będących Stronami i dotyczących wdrażania przez nie konwencji.

2. KONTEKST WNIOSKU

2.1. Konwencja stambulska

W konwencji stambulskiej zawarto kompleksowy i zharmonizowany zbiór postanowień służących zapobieganiu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej i zwalczaniu tych zjawisk w Europie i poza nią. Konwencja weszła w życie 1 sierpnia 2014 r.

UE podpisała konwencję w czerwcu 2017 r., a procedurę przystąpienia zakończyła złożeniem dwóch instrumentów zatwierdzenia 28 czerwca 2023 r., dzięki czemu – w odniesieniu do UE – konwencja weszła w życie 1 października 2023 r. UE przystąpiła do konwencji w odniesieniu do kwestii wchodzących w zakres jej wyłącznych kompetencji, mianowicie instytucji Unii i jej administracji publicznej¹ oraz współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, azylu i zasady non-refoulement². Konwencję podpisały wszystkie państwa członkowskie, a 22 z nich ją ratyfikowały³.

2.2. Komitet Stron

Komitet Stron⁴ składa się z przedstawicieli Stron konwencji. Strony muszą dołożyć starań, aby mianować – jako swoich przedstawicieli – ekspertów możliwie najwyższej rangi w obszarze zapobiegania przemocy wobec kobiet i przemocy domowej i zwalczania tych zjawisk⁵. Zadania powierzone Komitetowi Stron wymieniono w punkcie 1 jego regulaminu wewnętrznego⁶. 1 października 2023 r. UE stała się Stroną konwencji, a tym samym członkiem Komitetu Stron (art. 67 ust. 1 konwencji).

¹ Decyzja Rady (UE) 2023/1075 z dnia 1 czerwca 2023 r. w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej w odniesieniu do instytucji i administracji publicznej Unii, Dz.U. L 143 I z 2.6.2023, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dec/2023/1075/oj>.

² Decyzja Rady (UE) 2023/1076 z dnia 1 czerwca 2023 r. w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej w odniesieniu do spraw związanych ze współpracą wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, w odniesieniu do azylu i zasady non-refoulement, Dz.U. L 143 I z 2.6.2023, s. 4, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dec/2023/1076/oj>.

³ Stan ratyfikacji na dzień 12 listopada 2025 r.: AT (2013 r.); BE (2016 r.); CY (2017 r.); DE (2017 r.); DK (2014 r.); IE (2019 r.); EL (2018 r.); ES (2014 r.); EE (2017 r.); FI (2015 r.); FR (2014 r.); HR (2018 r.); IT (2013 r.); LU (2018 r.); MT (2014 r.); NL (2015 r.); PL (2015 r.); PT (2013 r.); RO (2016 r.); SI (2015 r.); SV (2014 r.); LV (2023 r.).

⁴ [Komitet Stron – Konwencja stambulska: zwalczanie przemocy wobec kobiet i przemocy domowej \(coe.int\)](http://coe.int).

⁵ Zasada 2.1.b regulaminu wewnętrznego Komitetu Stron.

⁶ Dokument IC-CP(2015)2 przyjęty 4 maja 2015 r.

2.3. Mechanizm monitorujący konwencji stambulskiej

W konwencji stambulskiej ustanowiono mechanizm monitorujący mający zapewnić jej skuteczne wdrożenie przez Strony⁷. Celem jest ocena sposobu, w jaki konwencja jest stosowana w praktyce, a także udzielenie Stronom wskazówek. Mechanizm monitorujący obejmuje dwa odrębne, lecz wzajemnie powiązane organy: niezależny organ ekspercki – Grupę ekspertów ds. przeciwdziałania przemocy wobec kobiet i przemocy domowej („GREVIO”) oraz Komitet Stron.

Zgodnie z art. 66 ust. 1 konwencji GREVIO jest niezależną grupą ekspertów, której zadaniem jest monitorowanie wdrażania konwencji stambulskiej w poszczególnych krajach. Procedurę monitorowania przedstawiono w art. 68 konwencji. Zgodnie z art. 68 ust. 1 konwencji nowe Strony zobowiązane są do przedstawienia sprawozdania (sporządzonego na podstawie kwestionariusza opracowanego przez GREVIO) wyszczególniającego środki legislacyjne i inne środki wdrażające postanowienia konwencji. GREVIO przygotowuje sprawozdanie dotyczące środków wprowadzonych przez daną Stronę w celu wdrożenia konwencji oraz przekazuje sugestie i propozycje dotyczące sposobu rozwiązania przez tę Stronę zidentyfikowanych problemów⁸.

Komitet Stron może – zgodnie z art. 68 ust. 12 konwencji i na podstawie sprawozdań GREVIO – przyjąć zalecenia zaadresowane do danej Strony dotyczące wdrożenia konwencji oraz określić termin przekazania informacji na temat wdrożenia tych zaleceń. W myśl tego postanowienia Komitet Stron przyjmuje zalecenia dla Stron zawierające rozróżnienie między działaniami, które należy podjąć jak najszybciej, przy czym istnieje wymóg złożenia sprawozdania w ciągu trzech lat, a działaniami, które – choć ważne – są drugorzędne pod względem pilności. Pod koniec wspomnianego trzyletniego okresu Strona musi przedłożyć Komitetowi Stron sprawozdanie z postępów w wypełnianiu zaadresowanych do niej zaleceń. Na podstawie tych informacji i wszelkich dodatkowo uzyskanych informacji sekretariat Komitetu⁹ opracowuje wnioski dotyczące wdrożenia zaleceń w odniesieniu do każdej ze Stron objętych przeglądem, które to wnioski przyjmuje Komitet Stron.

Jako że procedura oceny wyjściowej została zakończona w odniesieniu do prawie wszystkich Stron, pod koniec 2022 r. członkowie GREVIO postanowili przystąpić do kolejnego etapu swojej oceny. Zgodnie z art. 68 ust. 3 konwencji, po przeprowadzeniu oceny wyjściowej, procedury oceny stosowane przez GREVIO dzieli się na cykle („cykle oceny tematycznej”). Pierwszy cykl oceny tematycznej zaplanowany na lata 2023–2031 zatytułowany jest „Budowanie zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości”. Ocena wyjściowa obejmowała około 60 artykułów konwencji stambulskiej, natomiast nowa procedura oceny tematycznej obejmuje 20 artykułów, a mianowicie art. 3, 7, 8, 11, 12, 14, 15, 16, 18, 20, 22, 25, 31, 48, 49, 50, 51, 52, 53 i 56. W artykułach tych określono normy dla organów egzekwowania prawa, podmiotów wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych, normy świadczenia ogólnych i specjalistycznych usług wsparcia dla ofiar oraz ogólne podejście mające na względzie przede wszystkim ofiary. Celem jest pogłębiona ocena tych obszarów, ze szczególnym uwzględnieniem postępów poczynionych odnośnie do każdego artykułu. Na posiedzeniu, które miało miejsce w grudniu 2024 r., Komitet Stron przyjął

⁷ Art. 1 ust. 2 konwencji stambulskiej.

⁸ Art. 68 ust. 10 konwencji stambulskiej.

⁹ Obowiązującą procedurę nadzorowania wdrożenia oraz sprawozdawczości opisano w „Ramach nadzoru nad wdrażaniem zaleceń skierowanych do państw będących Stronami”, przyjętych przez Komitet Stron w dniu 13 kwietnia 2021 r., IC-CP/Inf(2021)2.

decyzję¹⁰ w sprawie zaleceń, które ma przyjąć w świetle sprawozdań GREVIO przyjętych w ramach pierwszego cyklu oceny tematycznej.

Dotychczasową praktyką stosowaną przez Komitet Stron było przyjmowanie zaleceń i wniosków w drodze konsensusu na posiedzeniach, które odbywają się zazwyczaj dwa razy w roku na wniosek¹¹ jednej trzeciej Stron, Przewodniczącego Komitetu Stron lub Sekretarza Generalnego.

2.4. Planowane akty Komitetu Stron

Przewiduje się, że na 19. posiedzeniu w dniu 11 grudnia 2025 r. Komitet Stron przystąpi do przyjęcia następujących ośmiu projektów zaleceń (jednego w oparciu o procedurę oceny wyjściowej i siedmiu w oparciu o pierwszą rundę oceny tematycznej), a także jednego projektu wniosku (odpowiednio „projekty zaleceń” i „projekty wniosków” oraz łącznie „planowane akty”):

- 1) zalecenia w sprawie wdrożenia konwencji stambulskiej przez Zjednoczone Królestwo, zawartego w dokumencie IC-CP(2025)22prov;
- 2) zaleceń w sprawie budowania zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Andorę, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)23prov;
- 3) zaleceń w sprawie budowania zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Belgię, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)24revprov;
- 4) zaleceń w sprawie budowania zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Francję, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)25prov;
- 5) zaleceń w sprawie budowania zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Włochy, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)26prov;
- 6) zaleceń w sprawie budowania zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Niderlandy, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)27prov;
- 7) zaleceń w sprawie budowania zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Portugalię [IC-CP(2025)28prov];
- 8) zaleceń w sprawie budowania zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Serbię, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)29prov; oraz
- 9) wniosków w sprawie wykonania zaleceń dotyczących Polski przyjętych przez Komitet Stron, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)30prov.

3. STANOWISKO, KTÓRE MA BYĆ ZAJĘTE W IMIENIU UNII

Planowane akty dotyczą wdrażania postanowień konwencji, które odnoszą się do kwestii związanych ze współpracą wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, takich jak

¹⁰ Zawartą w dokumencie IC-CP(2024)10 rev.

¹¹ Art. 67 ust. 2 konwencji.

kwestie ochrony ofiar, wsparcia udzielanego ofiarom przemocy wobec kobiet i przemocy domowej oraz do kwestii wdrażania postanowień konwencji dotyczących azylu i zasady non-refoulement. Kwestie te są uregulowane w dorobku Unii, zwłaszcza w dyrektywie w sprawie zwalczania przemocy wobec kobiet i przemocy domowej¹², dyrektywie o prawach ofiar¹³, rozporządzeniu w sprawie procedury azylowej¹⁴, dyrektywie w sprawie warunków przyjmowania¹⁵ oraz w dyrektywie o łączeniu rodzin¹⁶. Wchodzą one w zakres wyłącznych kompetencji UE w zakresie, w jakim odpowiednie postanowienia Konwencji mogą wpływać na wspólne zasady lub zmieniać ich zakres w rozumieniu art. 3 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE). Planowane akty mogą mieć decydujący wpływ na treść prawa Unii, ponieważ mogą wpływać na wykładnię odpowiednich postanowień konwencji w przyszłości, dlatego należy ustalić stanowisko, które ma być zajęte w imieniu Unii w ramach Komitetu Stron w odniesieniu do kwestii związanych ze współpracą wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, azylem i zasadą non-refoulement.

Projekty zaleceń i wniosków w sprawach wchodzących w zakres kompetencji Unii są zgodne z celami i politykami Unii w dziedzinie współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, azylu i zasady non-refoulement i nie budzą zastrzeżeń w odniesieniu do prawa Unii. Proponuje się zatem, aby Unia nie sprzeciwiała się przyjęciu projektów zaleceń i wniosków na 19. posiedzeniu Komitetu Stron.

4. PODSTAWA PRAWNA

4.1. Proceduralna podstawa prawna

4.1.1. Zasady

Art. 218 ust. 9 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) określa tryb przyjmowania decyzji ustalających „stanowiska, które mają być zajęte w imieniu Unii w ramach organu utworzonego przez umowę, gdy organ ten ma przyjąć akty mające skutki prawne, z wyjątkiem aktów uzupełniających lub zmieniających ramy instytucjonalne umowy”.

Pojęcie „aktów mających skutki prawne” obejmuje akty, które mają skutki prawne na mocy przepisów prawa międzynarodowego dotyczących danego organu. Obejmuje ono ponadto instrumenty, które nie są wiążące na mocy prawa międzynarodowego, ale mogą „w sposób decydujący wywrzeć wpływ na treść przepisów przyjętych przez prawodawcę Unii”¹⁷.

¹² Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1385 z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie zwalczania przemocy wobec kobiet i przemocy domowej (Dz.U. L, 2024/1385, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1385/oj>).

¹³ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/29/UE z dnia 25 października 2012 r. ustanawiająca normy minimalne w zakresie praw, wsparcia i ochrony ofiar przestępstw oraz zastępująca decyzję ramową Rady 2001/220/WSiSW (Dz.U. L 315, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2012/29/oj>).

¹⁴ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady 2024/1348 w sprawie ustanowienia wspólnej procedury ubiegania się o ochronę międzynarodową w Unii i uchylenia dyrektywy 2013/32/UE (Dz.U. L, 2024/1348, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1348/oj>).

¹⁵ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1346 z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie ustanowienia norm dotyczących przyjmowania wnioskodawców ubiegających się o ochronę międzynarodową (Dz.U. L, 2024/1346, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1346/oj>).

¹⁶ Dyrektywa 2003/86/WE z dnia 22 września 2003 r. w sprawie prawa do łączenia rodzin (Dz.U. L 251, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2003/86/oj>).

¹⁷ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 7 października 2014 r. w sprawie C-399/12 Niemcy przeciwko Radzie, ECLI:EU:C:2014:2258, pkt 61–64.

4.1.2. *Zastosowanie w niniejszej sprawie*

Komitet Stron jest organem ustanowionym na podstawie konwencji stambulskiej. Planowane akty, które mają zostać przyjęte przez Komitet Stron, stanowią akty mające skutki prawne. Planowane akty mogą mieć decydujący wpływ na treść prawa Unii, a mianowicie rzutować na wykładnię odnośnych postanowień konwencji stambulskiej w przyszłości. W związku z tym proceduralną podstawą prawną proponowanej decyzji jest art. 218 ust. 9 TFUE.

4.2. **Materialna podstawa prawna**

4.2.1. *Zasady*

Materialna podstawa prawna decyzji przyjętej w trybie art. 218 ust. 9 TFUE jest uzależniona głównie od celu i treści planowanego aktu, którego dotyczy stanowisko, które ma być zajęte w imieniu Unii. Jeżeli planowany akt ma dwojaki cel lub dwa elementy składowe, a jeden z tych celów lub elementów da się określić jako główny, zaś drugi ma jedynie poboczny charakter, decyzja przyjęta w trybie art. 218 ust. 9 TFUE musi mieć jedną materialną podstawę prawną, a mianowicie podstawę, której wymaga główny lub dominujący cel lub element składowy.

Jeżeli planowany akt ma jednocześnie wiele celów lub elementów składowych, które są nierozzerwalnie powiązane, a żaden nie ma charakteru pobocznego w stosunku do pozostałych, materialna podstawa prawna decyzji przyjętej w trybie art. 218 ust. 9 TFUE musi – na zasadzie wyjątku – obejmować różne, odpowiadające tym celom i elementom podstawy prawne.

4.2.2. *Zastosowanie w niniejszej sprawie*

Jeśli chodzi o materialną podstawę prawną planowanego aktu, UE przystąpiła do konwencji stambulskiej w odniesieniu do kwestii wchodzących w zakres jej wyłącznych kompetencji, mianowicie instytucji i administracji publicznej Unii¹⁸ oraz w odniesieniu do spraw związanych ze współpracą wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, azylu i zasady non-refoulement¹⁹. UE przystąpiła do konwencji stambulskiej w drodze dwóch odrębnych decyzji Rady, aby uwzględnić szczególne stanowisko Danii i Irlandii w odniesieniu do tytułu V TFUE. W związku z tym decyzję w sprawie stanowiska, które ma być zajęte w imieniu Unii w Komitecie Stron, trzeba również podzielić na dwie decyzje, o ile odnośne zalecenia lub wnioski dotyczą obu kwestii.

Planowane akty służą osiągnięciu celów z dziedziny współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych (art. 82 ust. 2 i art. 84 TFUE) oraz azylu i zasady non-refoulement (art. 78 ust. 2 TFUE) i zawierają komponenty z tych dziedzin. Kwestie te są związane w sposób nierozłączny, a żadna z nich nie ma charakteru pobocznego w stosunku do pozostałych. Materialna podstawa prawna proponowanej decyzji obejmuje w związku z tym następujące postanowienia: art. 78 ust. 2, art. 82 ust. 2 i art. 84 TFUE.

¹⁸ Decyzja Rady (UE) 2023/1075 z dnia 1 czerwca 2023 r. w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej w odniesieniu do instytucji i administracji publicznej Unii (Dz.U. L 143 I z 2.6.2023, s. 1, ELI: <https://eur-lex.europa.eu/eli/dec/2023/1075/oj>).

¹⁹ Decyzja Rady (UE) 2023/1076 z dnia 1 czerwca 2023 r. w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej w odniesieniu do spraw związanych ze współpracą wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, w odniesieniu do azylu i zasady non-refoulement (Dz.U. L 143 I z 2.6.2023, s. 4, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dec/2023/1076/OJ>).

4.3. Wniosek

Podstawą prawną wnioskowanej decyzji powinny być art. 78 ust. 2, art. 82 ust. 2 i art. 84 w związku z art. 218 ust. 9 TFUE.

Wniosek

DECYZJA RADY

w sprawie stanowiska, które ma zostać zajęte w imieniu Unii Europejskiej w ramach Komitetu Stron Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej, na jego 19. posiedzeniu, odnośnie do zaleceń i wniosków skierowanych do niektórych Stron oraz dotyczących wykonywania przez nie tej konwencji w odniesieniu do kwestii związanych ze współpracą wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, azylem i zasadą non-refoulement

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 78 ust. 2, art. 82 ust. 2 i art. 84 w związku z jego art. 218 ust. 9,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Unia zawarła Konwencję Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej („konwencja stambulska” lub „konwencja”) na podstawie decyzji Rady (UE) 2023/1075²⁰ – w odniesieniu do instytucji i administracji publicznej Unii – oraz na podstawie decyzji Rady (UE) 2023/1076²¹ – w odniesieniu do kwestii związanych ze współpracą wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, azylu i zasady non-refoulement, w zakresie, w jakim kwestie te wchodzą w zakres wyłącznych kompetencji Unii; konwencja weszła w życie w odniesieniu do Unii w dniu 1 października 2023 r.
- (2) Zgodnie z art. 66 ust. 1 konwencji zadaniem Grupy Ekspertów do spraw Przeciwdziałania Przemocy wobec Kobiet i Przemocy Domowej (GREVIO) jest monitorowanie wdrażania konwencji przez Strony konwencji. Zgodnie z art. 68 ust. 11 konwencji GREVIO ma przyjąć sprawozdanie i wnioski dotyczące działań podjętych przez daną Stronę w celu wdrożenia postanowień konwencji.
- (3) Zgodnie z art. 68 ust. 12 konwencji Komitet Stron („Komitet”) może, na podstawie sprawozdania i wniosków GREVIO, przyjąć zalecenia zaadresowane do Strony. Takie zalecenia mają zawierać rozróżnienie między działaniami, jakie należy podjąć jak najszybciej, czemu towarzyszy wymóg złożenia Komitetowi sprawozdania

²⁰ Decyzja Rady (UE) 2023/1075 z dnia 1 czerwca 2023 r. w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej w odniesieniu do instytucji i administracji publicznej Unii (Dz.U. L 143 I z 2.6.2023, s. 1) [decyzja - 2023/1075 - PL - EUR-Lex](#).

²¹ Decyzja Rady (UE) 2023/1076 z dnia 1 czerwca 2023 r. w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej w odniesieniu do spraw związanych ze współpracą wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, w odniesieniu do azylu i zasady *non-refoulement* (Dz.U. L 143 I z 2.6.2023, s. 4) [decyzja - 2023/1076 - PL - EUR-Lex](#).

z podjętych działań w okresie trzech lat, a działaniami, które – choć ważne – nie są równorzędne pod względem pilności. Pod koniec tego okresu trzech lat dana Strona musi złożyć Komitetowi sprawozdanie z podjętych działań w 10 konkretnych obszarach objętych konwencją. Na podstawie tego sprawozdania oraz wszelkich dodatkowych informacji Komitet ma przyjąć wnioski dotyczące wykonania tych zaleceń, przygotowane przez sekretariat Komitetu.

- (4) W myśl art. 68 ust. 3 konwencji, po przeprowadzeniu oceny wyjściowej, procedury oceny stosowane przez GREVIO należy podzielić na cykle („cykle oceny tematycznej”). Pierwszy cykl oceny tematycznej zatytułowany jest „Budowanie zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości” i dotyczy 20 artykułów konwencji, a mianowicie art. 3, 7, 8, 11, 12, 14, 15, 16, 18, 20, 22, 25, 31, 48, 49, 50, 51, 52, 53 i 56. Na swoim 17. posiedzeniu w dniu 17 grudnia 2024 r. Komitet przyjął decyzję w sprawie zaleceń, które mają zostać przyjęte przez Komitet Stron w świetle sprawozdań GREVIO przyjętych w ramach pierwszego cyklu oceny tematycznej, zawartych w dokumencie IC-CP(2024)10 rev.
- (5) Oczekuje się, że na 19. posiedzeniu w dniu 11 grudnia 2025 r. Komitet przyjmie następujące projekty zaleceń (jeden w oparciu o procedurę oceny wyjściowej i siedem w oparciu o pierwszą rundę oceny tematycznej) i projekty wniosków w sprawie wdrażania konwencji przez dziewięć Stron (odpowiednio „projekty zaleceń” i „projekty wniosków” oraz łącznie „planowane akty”):
- 1) zalecenia w sprawie wdrożenia konwencji stambulskiej przez Zjednoczone Królestwo, zawartego w dokumencie IC-CP(2025)22prov;
 - 2) zaleceń w sprawie budowania zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Andorę, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)23prov;
 - 3) zaleceń w sprawie budowania zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Belgię, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)24revprov;
 - 4) zaleceń w sprawie budowania zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Francję, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)25prov;
 - 5) zaleceń w sprawie budowania zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Włochy, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)26prov;
 - 6) zaleceń w sprawie budowania zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Niderlandy, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)27prov;
 - 7) zaleceń w sprawie budowania zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Portugalię, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)28prov;
 - 8) zaleceń w sprawie budowania zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Serbię, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)29prov; oraz
 - 9) wniosków w sprawie wykonania zaleceń dotyczących Polski przyjętych przez Komitet Stron, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)30prov.

- (6) Planowane akty dotyczą wdrażania postanowień konwencji dotyczących kwestii związanych ze współpracą wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, takich jak kwestie dotyczące ochrony i wsparcia ofiar przemocy wobec kobiet i przemocy domowej. Projekty zaleceń i wniosków dotyczą także wdrażania postanowień konwencji dotyczących azylu i zasady non-refoulement. Kwestie te objęte są unijnym dorobkiem prawnym, w szczególności dyrektywą Rady 2003/86/WE²², dyrektywami Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/29/UE²³, (UE) 2024/1346²⁴ i (UE) 2024/1385²⁵ oraz rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1348²⁶. Planowane akty będą miały skutki prawne, ponieważ mogą one mieć decydujący wpływ na treść prawa Unii, gdyż mogłyby wpływać na interpretację odpowiednich postanowień konwencji w przyszłości. Należy zatem ustalić stanowisko, które powinno zostać zajęte w imieniu Unii w Komitecie w odniesieniu do kwestii związanych ze współpracą wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, azylem i zasadą non-refoulement.
- (7) Należy zauważyć, że zalecenia dotyczące niektórych artykułów konwencji jedynie częściowo wchodzą w zakres kompetencji Unii. W odniesieniu do tych artykułów niniejsza decyzja powinna pozostawać bez uszczerbku dla kompetencji państw członkowskich, tak aby na przykład: w odniesieniu do zaleceń dotyczących art. 49 i 50 konwencji – pozostawać bez uszczerbku dla kompetencji państw członkowskich w zakresie wewnętrznej organizacji i administrowania ich systemami wymiaru sprawiedliwości; w odniesieniu do zaleceń dotyczących art. 11 i 20 konwencji – pozostawać bez uszczerbku dla kompetencji państw członkowskich w zakresie organizacji i świadczenia usług zdrowotnych i opieki medycznej; w odniesieniu do zaleceń dotyczących art. 14 konwencji – pozostawać bez uszczerbku dla kompetencji państw członkowskich w zakresie treści nauczania i organizacji systemów edukacji, a w odniesieniu do zaleceń dotyczących art. 31 konwencji – pozostawać bez uszczerbku dla kompetencji państw członkowskich w dziedzinie prawa rodzinnego.
- (8) Jeżeli chodzi o Zjednoczone Królestwo, projekt zalecenia w sprawie wdrożenia przez to państwo konwencji obejmuje potrzebę podjęcia następujących działań: harmonizacja z konwencją istniejących definicji legalnych (art. 3 konwencji); zapewnienie, aby postanowienia konwencji wdrażano bez dyskryminacji, oraz uwzględnienie w strategiach politycznych perspektywy i potrzeb kobiet narażonych na dyskryminację krzyżową (art. 4 konwencji); zapewnienie wystarczających i trwałych środków finansowania wszystkich polityk ukierunkowanych na zwalczanie przemocy wobec kobiet oraz zapewnienie trwałego finansowania organizacji społeczeństwa

²² Dyrektywa Rady 2003/86/WE z dnia 22 września 2003 r. w sprawie prawa do łączenia rodzin (Dz.U. L 251 z 3.10.2003, s. 12, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2003/86/oj>).

²³ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/29/UE z dnia 25 października 2012 r. ustanawiająca normy minimalne w zakresie praw, wsparcia i ochrony ofiar przestępstw oraz zastępująca decyzję ramową Rady 2001/220/WSiSW (Dz.U. L 315 z 14.11.2012, s. 57, <http://data.europa.eu/eli/dir/2012/29/oj>).

²⁴ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1346 z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie ustanowienia norm dotyczących przyjmowania wnioskodawców ubiegających się o ochronę międzynarodową (Dz.U. L, 2024/1346, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1346/oj>).

²⁵ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1385 z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie zwalczania przemocy wobec kobiet i przemocy domowej (Dz.U. L, 2024/1385, 24.5.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1385/oj>).

²⁶ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1348 z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie ustanowienia wspólnej procedury ubiegania się o ochronę międzynarodową w Unii i uchylenia dyrektywy 2013/32/UE (Dz.U. L, 2024/1348, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1348/oj>).

obywatelskiego działających w tym obszarze (art. 8 konwencji); zwiększenie uznania organizacji społeczeństwa obywatelskiego i udzielanego im wsparcia (art. 9 konwencji); przyznanie krajowym organom koordynującym niezbędnych uprawnień i kompetencji oraz zapewnienie koordynacji i wdrażania polityk i środków mających na celu zapobieganie wszelkim formom przemocy wobec kobiet i zwalczanie tych form przemocy, a także zapewnienie niezależnego monitorowania i oceny tych zjawisk w oparciu o odpowiednie dane (art. 10 konwencji); zharmonizowanie systemów gromadzenia danych i zapewnienie systematycznego gromadzenia zdezagregowanych danych dotyczących przemocy wobec kobiet (art. 11 konwencji); zapewnienie specjalistom, którzy mają zawodowy kontakt z ofiarami przemocy, szkoleń z zakresu odpowiedniego reagowania na przemoc wobec kobiet i jej wykrywania (art. 15 konwencji); usunięcie przeszkód w dostępie do ogólnych usług wsparcia (art. 20 konwencji); zapewnienie wszystkim ofiarom przemocy specjalistycznych usług wsparcia – udzielanych przez odpowiedni personel, z wykorzystaniem odpowiednich zasobów – oraz zwiększenie liczby schronisk i miejsc w schroniskach dla ofiar przemocy wobec kobiet i przemocy domowej (art. 22 i 23 konwencji); zapewnienie możliwości uznawania przemocy wobec dziecka za okoliczność obciążającą niezależnie od relacji łączącej sprawcę z dzieckiem będącym ofiarą (art. 46 konwencji); ograniczenie wtórnej wiktymizacji poprzez zapewnienie osobom prowadzącym postępowania przygotowawcze oraz wnoszącym i popierającym akty oskarżenia w sprawach dotyczących przemocy wobec kobiet odpowiedniej wiedzy fachowej oraz zapewnienie sprawnego i niezwłocznego rozpatrywania tych spraw (art. 50 konwencji); zapewnienie wprowadzenia i, w razie potrzeby, stosowania zakazów kontaktu (art. 52 konwencji); oraz zapewnienie wszystkim kobietom i dziewczętom dostępu do odpowiedniego i bezpiecznego zakwaterowania podczas procedury azylowej oraz wprowadzenie w ośrodkach recepcyjnych norm uwzględniających aspekt płci (art. 60 konwencji). Ponieważ ten projekt zalecenia jest w tym zakresie zgodny z politykami i celami Unii w dziedzinie współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, azylu i zasady non-refoulement i nie budzi zastrzeżeń w odniesieniu do prawa Unii, stanowisko Unii powinno polegać na niewnoszeniu sprzeciwu wobec jego przyjęcia.

- (9) Jeżeli chodzi o Andorę, projekt zaleceń w sprawie wdrażania przez to państwo konwencji obejmuje potrzebę podjęcia następujących działań: opracowanie długoterminowej kompleksowej strategii zapobiegania wszelkim objętym konwencją formom przemocy wobec kobiet i zwalczania tych form przemocy; zapewnienie pełnego włączenia organizacji stojących na straży praw kobiet w kształtowanie polityki oraz regularna ocena tej polityki w oparciu o szczegółowe wskaźniki (art. 7); zapewnienie organizacjom pozarządowym stojącym na straży praw kobiet wystarczających dotacji i czasu na realizację powierzonych im zadań (art. 8); dalsze rozszerzanie zakresu gromadzenia zdezagregowanych danych na temat wszystkich objętych zakresem konwencji form przemocy oraz zapewnienie dostępności pełnych danych na temat orzeczeń sądowych dotyczących przemocy wobec kobiet i przemocy domowej (art. 11); rozszerzenie kampanii profilaktycznych na wszystkie objęte zakresem konwencji formy przemocy (art. 12 konwencji); zapewnienie wystarczających zasobów ludzkich i odpowiednio wykwalifikowanych specjalistów na potrzeby opracowywania programów skierowanych do sprawców przemocy, a także opracowanie norm minimalnych i wprowadzenie specjalnego programu skierowanego do sprawców przemocy seksualnej (art. 16); zapewnienie, aby specjalistyczne usługi wsparcia zaspokajały potrzeby ofiar, oraz zapewnienie migrantkom, uchodźczyniom i kobietom ubiegającym się o azyl pełnego dostępu do

tych usług (art. 22 i 60); wzmoczenie wysiłków na rzecz usprawnienia operacji policyjnych poprzez uwzględnienie w ramach tych operacji wszystkich objętych zakresem konwencji form przemocy wobec kobiet oraz zwiększenie świadomości specjalistów zajmujących się tą dziedziną (art. 49 i 50); przyjęcie środków w celu zapewnienia, aby wszystkie zainteresowane podmioty przeprowadzały oceny ryzyka w odniesieniu do wszystkich form przemocy objętych konwencją i regularnie je powtarzały (art. 51); zapewnienie możliwości niezwłocznego wydawania zakazu kontaktu w przypadku bezpośredniego zagrożenia oraz ustanowienie jasnych ram prawnych gwarantujących właściwe zarządzanie zakazami kontaktu (art. 52); oraz zapewnienie, aby ofiary wszystkich form przemocy objętych konwencją mogły korzystać z nakazów ochrony i aby naruszenia tych nakazów podlegały karze (art. 53). Ponieważ ten projekt zaleceń jest zgodny z politykami i celami Unii w dziedzinie współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, azylu i zasady non-refoulement i nie budzi zastrzeżeń w odniesieniu do prawa Unii, stanowisko Unii powinno polegać na niewnoszeniu sprzeciwu wobec jego przyjęcia.

- (10) Jeżeli chodzi o Belgię, projekt zaleceń w sprawie wdrażania przez to państwo konwencji obejmuje potrzebę podjęcia następujących działań: zapewnienie większej spójności polityk i środków związanych z zapobieganiem przemocy wobec kobiet i jej zwalczaniem realizowanych na różnych szczeblach władzy w kraju (art. 7 konwencji); zapewnienie, aby gromadzone dane były zdezagregowane, i harmonizacja gromadzenia danych (art. 11 konwencji); zapewnienie szerzenia wiedzy o dobrowolnym wyrażaniu zgody na stosunki seksualne (art. 14 konwencji); zorganizowanie szkoleń wstępnych i kursów doskonalenia zawodowego dla funkcjonariuszy organów ścigania każdego szczebla i wszystkich odpowiednich pracowników służby zdrowia oraz przyjęcie i rozpowszechnienie standardów jakości kursów szkoleniowych (art. 15 konwencji); zwiększenie, za pomocą odpowiednich środków, wsparcia udzielanego kobietom będącym ofiarami przemocy w powrocie do zdrowia i zyskiwaniu niezależności ekonomicznej oraz wdrożenie znormalizowanych ścieżek pomocy w sektorze opieki zdrowotnej, aby zapewnić, że ofiary przemocy zostaną zauważone i skierowane do odpowiednich specjalistycznych służb wsparcia (art. 20 konwencji); zwiększenie liczby schronisk przeznaczonych wyłącznie dla kobiet i miejsc w tych schroniskach oraz zapewnienie, aby opłaty nie stanowiły przeszkody w dostępie do tych schronisk, a także utworzenie ogólnokrajowej infolinii działającej jako pojedynczy punkt kontaktowy dla wszystkich ofiar (art. 22 konwencji); dopilnowanie, aby nadzorowane lokale do celów widzenia zapewniały bezpieczeństwo dzieci i ich matek oraz zapobiegały wtórnej wiktyimizacji (art. 31 konwencji); zapewnienie skuteczności postępowań, wyrażającej się w priorytetowym traktowaniu przez prokuraturę spraw przemocy wobec kobiet i stosowaniu podejścia do kwestii przemocy wobec kobiet opartego na płci i skoncentrowanego na ofiarach, a także zapewnienie skutecznych zabezpieczeń przed niewłaściwym korzystaniem z mediacji oraz wprowadzenie środków, które pozwolą uniknąć rozbieżności w reakcji wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących przemocy wobec kobiet (art. 49 i 50 konwencji); usunięcie przeszkód dla stosowania zakazów kontaktu, nakazów ochrony i zakazów zbliżania się, a także zapewnienie, aby takie nakazy i zakazy były dostępne dla wszystkich ofiar oraz aby można było o nie wystąpić niezależnie od innych procedur (art. 52 i 53 konwencji); oraz ocena stopnia wdrożenia istniejących środków ochrony i zapewnienie praktycznego wdrożenia wszystkich istniejących środków ochrony na rzecz ofiar wszystkich objętych konwencją form przemocy (art. 56 konwencji). Ponieważ ten projekt zaleceń jest zgodny z politykami i celami Unii w dziedzinie współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych i nie

budzi zastrzeżeń w odniesieniu do prawa Unii, stanowisko Unii powinno polegać na niewnoszeniu sprzeciwu wobec jego przyjęcia.

- (11) Jeżeli chodzi o Francję, projekt zaleceń w sprawie wdrażania przez to państwo konwencji obejmuje potrzebę podjęcia następujących działań: opracowanie długoterminowej nadrzędnej strategii zapobiegania wszystkim objętym konwencją formom przemocy wobec kobiet i zwalczania tych form przemocy, a także zapewnienie odpowiednich zasobów instytucji koordynującej politykę zapobiegania przemocy wobec kobiet i jej zwalczania; zapewnienie pełnego włączenia stowarzyszeń stojących na straży praw kobiet w kształtowanie polityki oraz regularna ocena tej polityki w oparciu o szczegółowe wskaźniki (art. 3 i 7 konwencji); kontynuowanie wysiłków na rzecz zapewnienia wystarczającego finansowania polityk ukierunkowanych na zapobieganie wszelkim formom przemocy wobec kobiet i jej zwalczanie oraz zapewnienia organizacjom stojącym na straży praw kobiet wystarczających i trwałych nakładów finansowych na realizację ich zadań (art. 8 konwencji); zapewnienie, aby dane gromadzone przez wymiar sprawiedliwości były zdezagregowane (art. 11 konwencji); zwiększenie wysiłków na rzecz profilaktyki pierwotnej i ocena wpływu środków z tego zakresu (art. 12 konwencji); zapewnienie wszystkim specjalistom mającym zawodowy kontakt z ofiarami i sprawcami przemocy szkoleń na temat wszystkich form przemocy wobec kobiet oraz ocena takich szkoleń (art. 15 konwencji); przyjęcie i wdrożenie norm minimalnych dotyczących programów skierowanych do sprawców przemocy oraz ocena wpływu tych programów (art. 16 konwencji); zapewnienie, aby w całym kraju utworzono organy koordynujące oraz aby w działaniach nowych punktów kompleksowej obsługi utworzonych w celu zapewnienia wsparcia kobietom będącym ofiarami przemocy uczestniczyły wszystkie odpowiednie organy (art. 18 konwencji); zapewnienie wszystkim kobietom będącym ofiarami przemocy dostępu do obdukcji lekarskiej i możliwości zabezpieczenia dowodów oraz przyjęcie dalszych środków na rzecz zapobiegania przemocy wobec kobiet z niepełnosprawnościami i jej zwalczania (art. 20 konwencji); zapewnienie, aby specjalistyczne wsparcie było dostępne w całym kraju, w tym dla kobiet będących ofiarami przemocy i ich dzieci przebywających w schroniskach, oraz zapewnienie, aby takie usługi uwzględniały cyfrowy wymiar przemocy wobec kobiet (art. 22 konwencji); zapewnienie ofiarom przemocy seksualnej dostępu do opieki medycznej, wsparcia posttraumatycznego, obdukcji lekarskiej i pomocy psychologicznej (art. 25 konwencji); zapewnienie bezpieczeństwa ofiar przemocy i ich dzieci w trakcie podejmowania decyzji w sprawie pieczy nad dzieckiem i prawa do odwiedzin poprzez rozszerzenie stosowania środków mających na celu wzmocnienie współpracy sądów cywilnych i karnych oraz zapewnienie wystarczającej liczby nadzorowanych lokali do celów widzenia (art. 31 konwencji); wzmocnienie środków mających zachęcić kobiety będące ofiarami wszystkich objętych zakresem konwencji form przemocy do zgłaszania przypadków przemocy oraz zapewnienie odpowiednich usług przyjmowania i wsparcia; przyjęcie środków, które zapewnią, aby więcej spraw dotyczących przemocy seksualnej trafiało do sądu, oraz kontynuowanie wysiłków na rzecz zapewnienia właściwej reakcji wymiaru sprawiedliwości na wszelkie formy przemocy wobec kobiet (art. 49 i 50 konwencji); zapewnienie systematycznego przeprowadzania ocen ryzyka we wszystkich przypadkach przemocy wobec kobiet (art. 51 konwencji); częstsze korzystanie z nakazów ochrony i zapewnienie, aby naruszenia tych nakazów podlegały karze (art. 53 konwencji); oraz ograniczenie wtórnej wiktymizacji, na którą kobiety będące ofiarami przemocy mogą być narażone w trakcie postępowania (art. 56 konwencji). Ponieważ ten projekt zaleceń jest zgodny z politykami i celami Unii w dziedzinie

współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych i nie budzi zastrzeżeń w odniesieniu do prawa Unii, stanowisko Unii powinno polegać na niewnoszeniu sprzeciwu wobec jego przyjęcia.

- (12) Jeżeli chodzi o Włochy, projekt zaleceń w sprawie wdrażania przez to państwo konwencji obejmuje potrzebę podjęcia następujących działań: wprowadzenie zgodnych z art. 3 definicji przemocy domowej i przemocy wobec kobiet w celu zapewnienia spójnego stosowania tych pojęć (art. 3 konwencji); zapewnienie, aby krajowy plan działania w sprawie przemocy wobec kobiet uwzględniał wszystkie formy przemocy wobec kobiet i był poparty harmonogramem działań, zasobami finansowymi i wskaźnikami pomiaru postępów; zapewnienie skutecznych konsultacji ze społeczeństwem obywatelskim i lepszej koordynacji wdrażania odpowiednich polityk (art. 7 konwencji); zapewnienie trwałego i długoterminowego finansowania wszystkich polityk i środków ukierunkowanych na zapobieganie przemocy wobec kobiet i jej zwalczanie oraz zapewnienie schroniskom wystarczającego i trwałego finansowania (art. 8 konwencji); zapewnienie, aby wszystkie zainteresowane podmioty gromadziły i dezagregowały dane, oraz harmonizacja gromadzenia danych (art. 11 konwencji); zapewnienie edukacji na temat dobrowolnego wyrażania zgody na stosunki seksualne (art. 14 konwencji); zorganizowanie dla wszystkich specjalistów zajmujących się tą dziedziną szkoleń wstępnych i kursów doskonalenia zawodowego z zakresu wszystkich form przemocy wobec kobiet (art. 15 konwencji); zwiększenie liczby schronisk i liczby miejsc w schroniskach oraz zapewnienie ich odpowiedniego rozmieszczenia geograficznego; zapewnienie zakwaterowania wszystkim ofiarom przemocy, a także zapewnienie ofiarom okaleczania żeńskich narządów płciowych dostępu do infolinii wsparcia oraz zapewnienie, aby pomoc psychologiczna dla dzieci narażonych na przemoc domową lub inne formy przemocy wobec kobiet nie była zależna od zgody obojga rodziców (art. 22, 23, 24 i 26 konwencji); zapewnienie bezpiecznych, nadzorowanych lokali do celów widzenia odbywającego się przy wsparciu specjalistów przeszkolonych w kwestiach dotyczących przemocy domowej (art. 31); zapewnienie, aby w przypadkach przestępstw objętych zakresem konwencji usługi sprawiedliwości naprawczej świadczone ostrożnie i aby opierały się one na swobodnej i świadomej zgodzie ofiary (art. 48 konwencji); zapewnienie terminowego i odpowiedniego reagowania organów ścigania na zgłoszenia wszelkich form przemocy wobec kobiet oraz zapewnienie skutecznego prowadzenia postępowań przygotowawczych oraz wnoszenia i popierania oskarżenia w takich sprawach (art. 49 i 50 konwencji); przeprowadzanie systematycznych ocen ryzyka w odniesieniu do ofiar wszelkich form przemocy wobec kobiet w oparciu o podręczniki i wytyczne oraz uwzględnianie w tych ocenach dzieci i ich indywidualnego ryzyka (art. 51 konwencji); oraz zapewnienie, aby w praktyce, w razie potrzeby wydawano zakazy kontaktu, monitorowano ich stosowanie i reagowano na ich naruszenie, a także – aby dzieci były uwzględniane w zakazach kontaktu i zakazach zbliżania się (art. 52 i 53 konwencji). Ponieważ ten projekt zaleceń jest zgodny z politykami i celami Unii w dziedzinie współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych i nie budzi zastrzeżeń w odniesieniu do prawa Unii, stanowisko Unii powinno polegać na niewnoszeniu sprzeciwu wobec jego przyjęcia.
- (13) Jeżeli chodzi o Niderlandy, projekt zaleceń w sprawie wdrożenia przez to państwo konwencji obejmuje potrzebę podjęcia następujących działań: zapewnienie, aby definicje zawarte w dokumentach programowych odzwierciedlały fakt, że przemoc domowa w nieproporcjonalnym stopniu dotyka kobiet, oraz dostosowanie definicji zawartych w prawodawstwie do treści art. 3b konwencji (art. 3 konwencji); zapewnienie koordynacji polityk i środków mających na celu zapobieganie przemocy

wobec kobiet i przemocy domowej oraz zwalczanie tych zjawisk, a także zapewnienie, by uwzględniały one wszystkie formy przemocy wobec kobiet objęte zakresem konwencji; powierzenie roli instytucji koordynującej podmiotom w pełni zinstytucjonalizowanym, posiadającym jasne mandaty, kompetencje i niezbędne zasoby oraz włączenie organizacji pozarządowych w kształtowanie polityki (art. 7 konwencji); wprowadzenie wystarczającego i trwałego finansowania polityk i środków dotyczących wszelkich form przemocy wobec kobiet i przemocy domowej oraz zapewnienie odpowiedniego i trwałego finansowania organizacji stojących na straży praw kobiet (art. 8 konwencji); dostosowanie kategorii danych na potrzeby ich wykorzystania przez wymiar sprawiedliwości i organy ścigania oraz zapewnienie ich dezagregacji (art. 11 konwencji); zintensyfikowanie szkoleń na temat wszystkich form przemocy objętych zakresem konwencji dla wszystkich specjalistów mających zawodowy kontakt z ofiarami przemocy wobec kobiet, przy wykorzystaniu wiedzy fachowej organizacji stojących na straży praw kobiet (art. 15 konwencji); zintensyfikowanie wysiłków na rzecz zwiększenia liczby schronisk i miejsc w schroniskach oraz zdolności schronisk do zaspokajania potrzeb kobiet doświadczających dyskryminacji krzyżowej (art. 22 konwencji); zapewnienie skutecznego prowadzenia postępowań przygotowawczych oraz wnoszenia i popierania oskarżenia w sprawach przemocy wobec kobiet objętej konwencją oraz przyjęcie środków zachęcających kobiety będące ofiarami przemocy, w tym kobiety zagrożone dyskryminacją krzyżową, do zgłaszania przypadków przemocy (art. 49 i 50 konwencji); przyjęcie środków, które – w ramach wspólnej reakcji wielu podmiotów – zapewnią ocenę ryzyka uwzględniającą aspekt płci w przypadkach przemocy domowej i innych form przemocy wobec kobiet (art. 51 konwencji); oraz dokonanie przeglądu i rozszerzenia, zgodnie z konwencją, systemu zakazów kontaktu i zakazów zbliżania się, aby zapewnić właściwym organom możliwość natychmiastowego wydawania takich zakazów w sytuacjach bezpośredniego zagrożenia (art. 52 konwencji). Ponieważ ten projekt zaleceń jest zgodny z politykami i celami Unii w dziedzinie współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych i nie budzi zastrzeżeń w odniesieniu do prawa Unii, stanowisko Unii powinno polegać na niewnoszeniu sprzeciwu wobec jego przyjęcia.

- (14) Jeżeli chodzi o Portugalię, projekt zaleceń w sprawie wdrażania przez to państwo konwencji obejmuje potrzebę podjęcia następujących działań: zapewnienie wystarczających nakładów finansowych na realizację krajowych strategii i planów działania oraz trwałe finansowanie organizacji stojących na straży praw kobiet (art. 8 konwencji); zapewnienie pracownikom wymiaru sprawiedliwości szkoleń wstępnych i kursów doskonalenia zawodowego z zakresu wszystkich objętych konwencją form przemocy wobec kobiet oraz zapewnienie kursów doskonalenia zawodowego z zakresu przemocy wobec kobiet wszystkim specjalistom mającym zawodowy kontakt z ofiarami przemocy (art. 15 konwencji); zapewnienie wystarczającej dostępności programów skierowanych do sprawców przemocy domowej i seksualnej, przyjęcie minimalnych standardów i przeprowadzanie ocen tych programów (art. 16 konwencji); opracowanie wielopodmiotowej skoordynowanej reakcji na wszystkie formy przemocy wobec kobiet (art. 18 konwencji); utworzenie infolinii dla kobiet będących ofiarami różnych form przemocy, zwiększenie liczby schronisk przeznaczonych wyłącznie dla kobiet oraz liczby miejsc w tych schroniskach dla ofiar wszelkich form przemocy wobec kobiet; zapewnienie dostępności specjalistycznych usług wsparcia, a także zniesienie wymogu, zgodnie z którym kobiety będące ofiarami przemocy muszą złożyć zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa w celu uzyskania miejsca w schronisku (art. 22 konwencji); priorytetowe traktowanie bezpieczeństwa

i poszanowania praw kobiet będących ofiarami i ich dzieci podczas odwiedzin nadzorowanych (art. 31 konwencji); zapewnienie szybkiej i uwzględniającej aspekt płci reakcji funkcjonariuszy organów ścigania we wszystkich przypadkach przemocy wobec kobiet, także w wymiarze cyfrowym; zapewnienie skutecznego prowadzenia postępowań przygotowawczych (art. 49 i 50 konwencji); oraz dostosowanie do konwencji systemu zakazów kontaktu, nakazów ochrony i zakazów zbliżania się; zapewnienie, aby zakres i czas obowiązywania nakazów ochrony określano indywidualnie dla każdego przypadku, aby wzmocniono monitorowanie przestrzegania nakazów ochrony oraz aby naruszenia takich nakazów podlegały odstrasżającym sankcjom (art. 52 i 53 konwencji). Ponieważ ten projekt zaleceń jest zgodny z politykami i celami Unii w dziedzinie współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych i nie budzi zastrzeżeń w odniesieniu do prawa Unii, stanowisko Unii powinno polegać na niewnoszeniu sprzeciwu wobec jego przyjęcia.

- (15) Jeżeli chodzi o Serbię, projekt zaleceń w sprawie wdrażania przez to państwo konwencji obejmuje potrzebę podjęcia następujących działań: zharmonizowanie z treścią konwencji definicji przemocy domowej w różnych przepisach prawa, zapewnienie skutecznego wdrażania i monitorowania strategii krajowej oraz przydzielenie wystarczających zasobów właściwej instytucji lub właściwym instytucjom odpowiedzialnym za koordynację, wdrażanie, monitorowanie i niezależną ocenę polityk i środków dotyczących wszelkich form przemocy wobec kobiet (art. 3 i 7); zapewnienie wystarczających i trwałych nakładów finansowych na prawodawstwo, politykę i środki służące zapobieganiu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej i zwalczaniu tych zjawisk oraz zagwarantowanie trwałego finansowania organizacji kobiecych udzielających specjalistycznego wsparcia ofiarom przemocy (art. 8 konwencji); zapewnienie, aby gromadzone dane były zdezagregowane według odpowiednich czynników, i harmonizacja gromadzenia danych (art. 11 konwencji); wdrożenie regularnych środków zapobiegawczych w celu wyrugowania stereotypów płciowych, wspieranie kampanii uświadamiających skierowanych do całego społeczeństwa, dotyczących wszystkich form przemocy wobec kobiet, także w wymiarze cyfrowym (art. 12 konwencji); zapewnienie wszystkim specjalistom mającym zawodowy kontakt z ofiarami przemocy regularnych szkoleń wstępnych i kursów doskonalenia zawodowego (art. 15 konwencji); rozszerzenie programów skierowanych do sprawców przemocy domowej, zapewnienie odpowiednich zasobów na te programy oraz przyjęcie wspólnych standardów w tym zakresie (art. 16 konwencji); poprawa dostępu ofiar przemocy do wsparcia finansowego, zakwaterowania i możliwości zatrudnienia oraz zapewnienie im bezpłatnej obdukcji lekarskiej (art. 20 konwencji); zwiększenie liczby miejsc w schroniskach w celu zapewnienia bezpiecznego zakwaterowania wszystkim ofiarom przemocy, w tym osobom doświadczającym dyskryminacji krzyżowej (art. 22 konwencji); zapewnienie, aby w całym kraju funkcjonowały ośrodki wsparcia ofiar gwałtu lub przemocy seksualnej, do których dostęp nie jest zależny od gotowości ofiary do złożenia zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa (art. 25 konwencji); zachęcanie do zgłaszania wszystkich form przemocy wobec kobiet, podnoszenie świadomości organów ścigania w celu zapewnienia reakcji uwzględniającej aspekt płci, usprawnienie gromadzenia dowodów i przyjęcie środków, które zapewnią skuteczność rozpatrywania spraw (art. 49 i 50 konwencji); zapewnienie funkcjonariuszom policji szkoleń i wytycznych dotyczących ocen ryzyka oraz zaangażowanie wszystkich odpowiednich instytucji w przeprowadzanie tych ocen (art. 51 konwencji); poprawa monitorowania i stosowania nadzwyczajnych

i rozszerzonych środków ochronnych, w tym poprzez dozór elektroniczny; zapewnienie spójności procedury oraz systematycznego uwzględniania dzieci zarówno w nadzwyczajnych środkach ochrony, jak i w długoterminowych nakazach ochrony (art. 52 i 52 konwencji); oraz zapewnienie skutecznego wdrożenia wszystkich środków ochrony ofiar przemocy na wszystkich etapach postępowania przygotowawczego i sądowego oraz ochrona ofiar przed zastraszaniem, odwetem i ponowną wiktyimizacją poprzez poszanowanie ich prawa do odpowiednich informacji o wydaniu nakazu lub zakazu oraz o zwolnieniu lub ucieczce sprawcy (art. 56 konwencji). Ponieważ ten projekt zaleceń jest zgodny z politykami i celami Unii w dziedzinie współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych i nie budzi zastrzeżeń w odniesieniu do prawa Unii, stanowisko Unii powinno polegać na niewnoszeniu sprzeciwu wobec jego przyjęcia.

- (16) Jeżeli chodzi o Polskę, projekt wniosków dotyczących wdrażania przez to państwo konwencji obejmuje potrzebę podjęcia następujących działań: zapewnienie, aby postanowienia konwencji wdrażano bez dyskryminacji, oraz zajęcie się problemem licznych form dyskryminacji, z którymi borykają się niektóre grupy ofiar przemocy podczas korzystania z ochrony i wsparcia (art. 4 konwencji); opracowanie ogólnokrajowych, kompleksowych i skoordynowanych polityk zwalczania wszystkich objętych konwencją form przemocy wobec kobiet i zapobiegania jej; wzmocnienie mechanizmów międzyinstytucjonalnej współpracy organów w celu zapewnienia ofiarom dostępu do mechanizmów wsparcia i ochrony (art. 7 konwencji); zwiększenie nakładów finansowych na zapobieganie wszelkim formom przemocy wobec kobiet i jej zwalczanie, zapewnienie finansowania organizacji pozarządowych oraz zapewnienie ich udziału we wdrażaniu i monitorowaniu wszystkich odpowiednich polityk (art. 8 konwencji); przydzielenie niezbędnych zasobów ludzkich i finansowych instytucji koordynującej, wyznaczonej na mocy konwencji, oraz zapewnienie udziału w realizacji jej zadań organizacji stojących na straży praw kobiet (art. 9 i 10 konwencji); zapewnienie gromadzenia zdezagregowanych danych i harmonizacji gromadzenia danych przez wszystkie właściwe organy (art. 11 konwencji); zapewnienie, aby zakazy kontaktu, zakazy zbliżania się i nakazy ochrony można było wydawać w odniesieniu do wszystkich form przemocy objętych konwencją oraz – aby ich naruszenia podlegały sankcjom (art. 52 i 53 konwencji); zapewnienie kobietom ubiegającym się o azyl szybkiego dostępu do procedur azylowych; zapewnienie prowadzenia postępowań z uwzględnieniem aspektu płci oraz przestrzegania zasady non-refoulement (art. 60 i 61 konwencji). Ponieważ ten projekt wniosków jest zgodny z politykami i celami Unii w dziedzinie współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, azylu i zasady non-refoulement i nie budzi zastrzeżeń w odniesieniu do prawa Unii, stanowisko Unii powinno polegać na niewnoszeniu sprzeciwu wobec jego przyjęcia.
- (17) Irlandia nie jest związana decyzją Rady (UE) 2023/1076, a zatem nie uczestniczy w przyjęciu niniejszej decyzji.
- (18) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 22 w sprawie stanowiska Danii, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszej decyzji i nie jest nią związana ani jej nie stosuje,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Stanowisko, które ma zostać zajęte w imieniu Unii w ramach Komitetu Stron ustanowionego na podstawie art. 67 Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej, na jego 19. posiedzeniu, polega na niewnoszeniu sprzeciwu wobec przyjęcia następujących aktów:

- 1) zalecenia w sprawie wdrożenia konwencji stambulskiej przez Zjednoczone Królestwo, zawartego w dokumencie IC-CP(2025)22prov;
- 2) zaleceń w sprawie budowania zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Andorę, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)23prov;
- 3) zaleceń w sprawie budowania zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Belgię, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)24revprov;
- 4) zaleceń w sprawie budowania zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Francję, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)25prov;
- 5) zaleceń w sprawie budowania zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Włochy, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)26prov;
- 6) zaleceń w sprawie budowania zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Niderlandy, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)27prov;
- 7) zaleceń w sprawie budowania zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Portugalię, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)28prov;
- 8) zaleceń w sprawie budowania zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Serbię, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)29prov; oraz
- 9) wniosków w sprawie wykonania zaleceń dotyczących Polski przyjętych przez Komitet Stron, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)30prov.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia r.

*W imieniu Rady
Przewodniczący*